

آقای رئیس جمهور در توئیتر چه می‌کند؟

ترامپ و پرنده آبی

نویسنده: مریم محمدزاده

دونالد ترامپ که منتخب میلیون‌ها جمهوری‌خواه در ایالات متحده است، از شبکه‌ی اجتماعی توئیتر جهت خودنمایی و عرض اندام در عرصه‌های داخلی و بین‌المللی بهره می‌گیرد. او که دارای شخصیتی هیجانی و فاقد نظم‌پذیری -به تناسب جایگاه خود- است تفاوت‌های چشم‌گیری با سایر رؤسای جمهور این کشور دارد که تلاش می‌کند افکار و برنامه‌های خود را با ادبیات و زاویه نگاه شخصی خودش از طریق تریبونی مستقیم و فراگیر مانند توئیتر به سمع و نظر دیگران برساند.

در جهان ما ردپای عناصر دیجیتالی اعم از شبکه‌های اجتماعی، سیستم‌های آنلاین خرید و فروش، هوش مصنوعی و... به وضوح دیده می‌شود. دیجیتالی شدن؛ یکی از پرافتخارترین محصولات تکنولوژی معاصر که به نظر می‌رسد تا این لحظه ابعاد مختلف زندگی بشر را تحت تاثیر جدی قرار داده، اکنون جایگاه خود را در میان سیاستمداران نیز پیدا کرده است. یک شخص صاحب نظر در امور سیاسی اغلب شبکه‌ی اجتماعی توئیتر [۱] را برای ارتباط با مخاطبان و همچنین نشان دادن مواضع خود در بستری غیررسمی و خودمانیتر انتخاب می‌کند. در این رابطه باید گفت تا کنون هیچ سیاستمدار و رئیس جمهوری به اندازه دونالد ترامپ از این شبکه برای ارسال پیام‌های سیاسی خود بهره نگرفته است. در ادامه به سازوکار و عمق استفاده‌ی رئیس جمهور ایالات متحده از مواهب توئیتر و همچنین نتایج این موضوع خواهیم پرداخت.

دونالد ترامپ سابقه‌ای قابل توجه در امور نمایشی دارد. علاقه او به جلب توجه رسانه‌ها شاید بعضاً از تلاش برای رسیدن به اهداف اقتصادی بلندپروازانه‌اش نشأت می‌گرفت اما دیده شدن و ایجاد شوک در رسانه‌ها که نام ترامپ را به صدر اخبار آمریکا هدایت می‌کرد، برای او لذتی مضاعف به همراه داشت. حضور چند ثانیه‌ای در فیلم تنها در خانه سال ۱۹۹۰، شرکت در تیزر تبلیغاتی یک رستوران در سال ۲۰۰۴ حتی به قیمت پوشیدن لباس مرغ، برنامه پر حاشیه کارآموز [۲] که از سال ۲۰۰۴ تا ۲۰۱۷ در شبکه ان بی سی [۳] روی آنتن می‌رفت و... نشان دهنده همین روحیه است.

در زمان پخش برنامه‌ی کارآموز، ترامپ، در آستانه‌ی یک ورشکستگی عظیم قرار گرفته بود اما او به یاری همین برنامه و نشان دادن تصویری خلاف واقع از سطح درآمد و زندگی خود توانست اوضاع را به نفع خودش تغییر دهد و از یک سقوط و شکست حتمی نجات پیدا کند.

ترامپ با هدف دریافت و اکنش میلیون‌ها مخاطب نسبت به رفتارهای غیرقابل پیش‌بینی خود در برنامه‌های تلویزیونی حاضر می‌شد و کسب شهرت در این زمینه به موازات ساخت هتل‌های چند صد میلیون دلاری از او چهره‌ای جالب توجه، اما نه چندان خردمند، می‌ساخت. شهرتی بادآورده که مارک رولندز در کتاب خود تحت عنوان شهرت درباره آن چنین می‌نویسد: «ویژگی شهرت بادآورده این است که تا حد زیادی با ملاک‌ها عینی و مستقل ارتباطی ندارد. این مسئله همیشه صادق است، خواه شهرت بادآورده نصیب فردی شود که «هیچ استعدادی ندارد، خواه نصیب فردی شود که استعدادهایی دارد ولی شهرتش بیش از شایستگی اوست اوج صحنه‌گردانی‌های ترامپ، پیش از نشستن بر روی صندلی کاخ سفید، حضور در برنامه‌های متعدد کشتی کج از جمله معروف‌ترین آنها یعنی رسلینیا [۴] بود. ترامپ با ارائه شخصیتی که در هر لحظه قادر است حیرت تماشاچیان را برانگیزد، محبوبیت ویژه‌ای میان آن‌ها به دست آورد. تشویق‌های پی‌درپی حضار نیز انرژی ترامپ و همچنین شور و اشتیاق او را چندین برابر می‌کرد.

پس از موفقیت دونالد ترامپ در انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۱۶، بخش عمده‌ای از خودنمایی‌های او به شبکه اجتماعی توئیتر منتقل شد چرا که محدودیت‌های یک سرمایه‌دار صحنه‌گردان، لااقل در ظاهر امر، با رئیس جمهور ایالات متحده متفاوت است. کاربر توئیتری می‌تواند، در هر لحظه، تجربیات، افکار، احساسات و عقاید خود را منتشر کند و منتظر عکس‌العمل سایر کاربران باشد؛ درست همان فرایندی که ترامپ را به یک ستاره روی رینگ کشتی کج تبدیل می‌کرد. شاید به همین دلیل باشد که رئیس جمهور ایالات متحده صراحتاً می‌گوید به توئیتر بسیار علاقمند است و از آن برای خنثی کردن اخبار جعلی استفاده می‌کند. رشته توئیتهای ترامپ که بعضاً دارای سخافت همان صحنه‌های زد و خورد به نظر می‌رسد، به علت انتشار محتواهای غیرمعقول و عجولانه در این شبکه اجتماعی، مورد انتقاد و تمسخر واقع می‌شود. به دنبال آن ترامپ در مصاحبه‌ای با بارستول اسپورتس [۵] اعتراف کرد که از برخی توئیتهای خود و بازنشر آن پشیمان است ضمن اینکه برای نگارش آنها دقت چندانی به خرج نمی‌دهد. ناگفته نماند که دونالد ترامپ یک بار به دلیل انتشار توئیتهای با محتوای نژادپرستانه و بار دیگر به خاطر نشر اکاذیب درباره تقلب در رأی‌دهی پستی، با این شبکه اجتماعی دچار چالش می‌شود.

و اما اکنون که دونالد ترامپ برای دومین بار در آستانه انتخابات ریاست جمهوری ایالات متحده است، به خاطر فقدان کارنامه‌ای قابل افتخار، اینکه دور بعدی بازی را هم با پیروزی پشت سر بگذارد جای تردید دارد؛ هرچند رقیب دموکرات او جو بایدن نیز صاحب امتیاز ویژه‌ای نیست. با صرف نظر از کمپین‌های انتخاباتی این دو نامزد و همچنین مناظرات جنجالی آن‌ها، توئیتر میدان نبردی با قوانین و محدودیت‌های کمتر برایشان فراهم کرده است.

دونالد ترامپ در توئیتر به شخصیت اصلی خود نزدیک‌تر می‌شود؛ شخصیتی که به شدت تحت تاثیر هیجانات خود قرار دارد. تاریخ سیاسی ایالات متحده نشان می‌دهد تاثیرپذیری از هیجانات و ترس‌های

شخصی سیاستمداران، نتایج نه چندان مطلوبی را برای این کشور به همراه داشته است. بلما استینبرگ [۶]، متفکر حوزه روان‌شناسی سیاسی، درباره‌ی جنگ ویتنام و تاثیر احساسات و هیجانات دولتمردان در وقوع این جنگ می‌گوید: «لیندون جانسون و ریچارد نیکسون انسان‌هایی بسیار خودشیفته و دچار احساسات ناراحت کننده‌ی شرمساری و تحقیر شده بودند. این احساسات نهفته در ساختار شخصیتی خودشیفته‌ی آنها بود که نقش مهمی در اتخاذ تصمیم‌گیری آن دو در مورد جنگ ویتنام داشت.»؛ بی‌تردید اگر عمر استینبرگ به دوران انتخابات ۲۰۲۰ می‌رسید، پرده از عجایب رفتارهای مجازی و توئیتی ساکنان کاخ سفید در میان کارزار انتخابات نیز برمی‌داشت.

شبکه‌ی اجتماعی توئیتر، برای ترامپ که غالباً افسار رفتارهایش در دستان هیجانانگیزش است، بیش از پیش، رینگ کشتی کج را تداعی می‌کند؛ به همین علت شاهد رجزخوانی‌های متعدد او با هدف کشاندن حریف به گوشه رینگ هستیم. ترامپ در توئیتی چنین می‌نویسد: «بایدن فاسد کاری کرده است که هیلاری حقه باز پیش او مثل یک آماتور به نظر می‌رسد.» او همچنین در حساب توئیتری خود مسائلی مانند فسادهای به بار آمده توسط پسر بایدن، گمانه‌زنی درباره افزایش مالیات‌ها پس از پیروزی حزب دموکرات و... را در قالب همین ادبیات منتشر کرده است. توئیتهای دونالد ترامپ اغلب شورانگیز و با حروف بزرگ الفبای انگلیسی است به ویژه زمانی که می‌خواهد مردم را به رأی دادن تشویق کند؛ مثلاً زمانی که قصد دارد عظمت رای دهندگان را نشان دهد می‌نویسد: «موج قرمز غول‌پیکر در راه است!» [۷]. از طرف دیگر اغلب توئیتهایی که مخاطبش به نحوی دشمن او محسوب می‌شوند، دارای محتوای توهین‌آمیز و تهدیدزا است (شبیبه همان ادبیات به خصوص در روند برگزاری کشتی‌کج). ترامپ در عین حال به بازنشر و همچنین پاسخگویی توئیتهای دیگران می‌پردازد.

دونالد ترامپ که منتخب میلیون‌ها جمهوری‌خواه در ایالات متحده است، از شبکه‌ی اجتماعی توئیتر جهت خودنمایی و عرض اندام در عرصه‌های داخلی و بین‌المللی بهره می‌گیرد. او که دارای شخصیتی هیجانی و فاقد نظم‌پذیری -به تناسب جایگاه خود- است تفاوت‌های چشم‌گیری با سایر رؤسای جمهور این کشور دارد که تلاش می‌کند افکار و برنامه‌های خود را با ادبیات و زاویه نگاه شخصی خودش از طریق تریبونی مستقیم و فراگیر مانند توئیتر به سمع و نظر دیگران برساند. این امر بیش از هر چیزی نشان‌دهنده انحطاط نظم متداول ساختار سیاسی ایالات متحده و رویش نوع جدیدی از سلیقه‌ی انتخاباتی شهروندان در این کشور است که مطابق آن یک فرد سرمایه‌دار که صحنه‌گردانی را خوب می‌شناسد به دموکرات‌هایی با عقبه‌ی سیاسی غنی و شعارهای لیبرالیستی ترجیح داده می‌شود. همچنین استفاده‌ی گسترده‌ی سیاستمداران از توئیتر نشان می‌دهد که جهان بیش از گذشته و با شتابی قابل توجه، در حال گذار به سمت مجازی شدن حتی در عرصه‌های کلان مانند حکومت است. چشم‌اندازی که در آن شاید دیگر شاهد نوع متداول حکمرانی در پشت درهای بسته و پیچ و خم‌های بوروکراسی نباشیم.

پى نوشت

[۱] Twitter

[۲] Apprentice

[۳] NBC

[۴] WrestleMania

[۵] Barstool Sports

[۶] Blema Steinberg

[۷] GIANT RED WAVE COMING

منبع: میدان